

РЕШЕНИЕ

№ 427

гр. Варна, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на деветнадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

при участието на секретаря Елена Ян. Петрова
като разгледа докладваното от Цвета Павлова Търговско дело №
20233100900012 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен иск от А. И. К., ЕГН *****, с адрес: гр. ***** срещу „З Д „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 с искане да бъде постановено решение, по силата на което ответното дружество да бъде осъдено да заплати в полза на ищеца сумата от **40 000,00 лв.** (след допуснато в о.с.з. от 19.09.2023 год. изменение на иска чрез неговото увеличение по размер), заявена като **частичен иск от сумата от 100 000,00 лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, емоционален стрес и негативни психични изживявания в резултат на претърпяно на 24.10.2020 год. ПТП на АМ „Хемус“, км. 362+590, което е било реализирано по вина на водача на л.а. „Пежо 260 ЦЦ“, с рег. № *****, застрахован по договор за гражданска отговорност от застрахователна компания „ЗД „Бул Инс“ АД, със застрахователна полица № BG/02/120000734279, със срок на действие от 12.03.2020 год. до 11.03.2021 год., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на исковата молба в съда – 21.03.2022 год. до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба молба се твърди, че на 24.10.2020 год. около 12:50 ч., на АМ „Хемус“, км. 362+590, като пътник в л.а. „Хюндай Теракан“, рег. № *****, управляван от П.П., ищецът е претърпял ПТП. Д.М., управлявайки л.а. „Пежо 206 ЦЦ“, рег. № В 9410 НН се движи по АМ „Хемус“ посока Варна – Шумен. На км. 362+590 пука задна лява гума, автомобилът се

завърта, застига и удря л.а. „Хюндай Теракан“ с рег. № *****, който се удря в мантинелата и се преобръща в аварийната пътна лента. За ПТП били уведомени контролните органи. Съставен бил протокол за ПТП с пострадали лица. След удара ищецът бил загубил съзнание. Бил откаран в спешен център в МБАЛ Шумен. Имал силни болки по цялото тяло, рана на глава, по лицето и по ръцете. Бил опериран по спешност, поради счупване свода на черепа. Издаден бил болничен лист за 35 дни и продължаващо лечение с аналгетици. Било забранено умственото и физическото натоварване. Ищецът изпитвал проблеми и със съня си. Не можел да се обслужва сам, нямал апетит. Взимал болкоуспокояващи. Наложило се промиване на раната. След настъпване на ПТП ищецът станал нервен, раздразнителен и неспокоен. Освен физически ищецът не се чувствал добре и психически. Към момента ищецът все още не се е възстановил напълно. Има белег от 23 см. Този белег пречи на ищеца да успее да получи кариерно израстване. На 18.12.2020 год. било депозирано заявление за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди при ответника ЗД „Бул Инс“ АД, в което дружество л.а. на виновния водач за ПТП е застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“. На 01.02.2021 год. собственикът на л.а. „Хюндай Теракан“ заведе иск срещу застрахователя за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени от него имуществени вреди, в резултат на настъпилото ПТП. С решение на ВРС е било установено, че водачът на л.а. „Пежо 206 ЦЦ“ е виновен за настъпилото на 24.10.2021 год. ПТП.

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника, в който се оспорва предявеният иск като неоснователен. Оспорва се да е причинен деликт от страна на водач на л.а. „Пежо ЦЦ“, с рег. № ***** – Д.М.. Оспорва се механизмът на ПТП. Оспорва се претенцията по размер. Сочи се, че същата е прекомерно завишена и не отговаря на закона. Направено е в условията на евентуалност възражение за съпричиняване. Излага се, че ищецът е можел да ограничи травмите, ако е бил с предпазен колан

В открито съдебно заседание ищецът, чрез пълномощник, поддържа предявения иск, моли за неговото уважаване и присъждането на съдебно-деловодни разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на представителя на ответника.

От своя страна, ответникът, чрез писмена молба, подадена от пълномощник, оспорва иска, моли за неговото отхвърляне и също прави възражение за прекомерност на възнаграждението на ищцовия адвокат.

Съдът, въз основа на твърденията и възраженията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и по вътрешно убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

От съвкупния анализ на заключенията по: проведената първоначална САТЕ, с изключение на отговорите по т. 2 и т. 3, доколкото за тях е

необходим съвместен анализ на даните по делото от вещо лице автоексперт и експерт с медицинско образование и на СМЕ и КСМАТЕ, които съдят кредитира като компетентно дадени и обосновани се установява, че на 24.10.2020 год. на АМ „Хемус“, км. 362+590, лек автомобил „Хюндай Теракан“, рег. № *****, управляван от П.Г.П. се е движел в посока от гр. Варна към гр. Шумен, в дясната лента за движение. По същото време, в същата посока се е движел лек автомобил „Пежо 206 ЦЦ“, рег. № *****, с водач Д.С.а.М.. При изпреварване на лек автомобил „Хюндай Теракан“ от лек автомобил „Пежо 206 ЦЦ“, задната лява гума на последния се е спукала, автомобилът се е завъртял около вертикалната си ос и се е отклонил надясно, като се е ударил в лявата част на движещия се в дясната лента „Хюндай Теракан“. В следствие на удара последният се е отклонил надясно, навлязъл е в аварийната лента, напуснал е платното за движение, качил се е с предното си дясно колело върху мантинелата, обърнал се е на дясната си страна върху нея и в такова положение се е хлъзгал върху мантинелата в продължение на 40-50 м. Спирането му се осъществило само от силите на триене, възникнали между дясната странична част на автомобила с подлежащата настилка и мантинелата. По време на произшествието, в дясната част на задната седалка на автомобила „Хюндай Теракан“ е пътувал ищецът А. К..

Вследствие на катастрофата, след съприкосновение на челната област на главата на ищеца с детайли на мантинелата, ищецът е получил голяма скалпова разкъсно-контузна рана и счупване на фронтална кост на черепа, обусловила проникващо нараняване в черепната кухина. От раната на главата е останал ясно видим белег, с обща дължина около 30 см., започващ от външния край на горния клепач на дясното око, вървящ по междуреждието и от вътрешния ръб на левия клепач, завиващ косо към лявото слепоочие и завършващ в лявата теменно-тилна област. От удари в детайли от дясната страна на купето на лекия автомобил е получил и контузия на гръдния кош с ожулване на ниво 2-5 десни ребра, контузия на дясна мишница, предмишница, лакетна област и длан с ожулвания, обусловили в своята съвкупност временно разстройство на здравето неопасно за живота. При произшествието, по тялото на ищеца са били нанесени и други порезни рани от фрагменти с режещи ръбове, респ. фрагментни стъкла. Няма данни ищецът да е изпадал в безсъзнание.

След ПТП по спешност е била направена хирургична обработка на раната на главата в болнични условия под обща анестезия. След изписването му от болничното заведение, лечението на ищеца е продължило амбулаторно с поставяне на превръзки, сваляне на конците и приемане на обезболяващи лекарства. Това се установява и от представените по делото болнични листи за временна неработоспособност, според данните от които ищецът е бил в отпуск по болест в периода 24.10.2020 год. – 17.12.2020 год. Този период приблизително съответства и на становището на вещото лице по СМЕ, че обичайният срок за лечение на получените травми е около 45 дни.

Според експертът, изготвил СМЕ, въпреки че към момента на прегледа

– 31.10.2022 год. ищецът е бил в добро общо състояние и не са се очаквали последващи усложнения вследствие на нараняванията от ПТП, то белегът, останал от раната на главата му, вещото лице определя като загрозяване и пояснява, че същият единствено може отчасти да бъде намален със средствата на пластичната хирургия, но не и да бъде напълно заличен. Освен това, въпреки че при промяна на метеорологичните условия ищецът не би изпитвал болки в областта на белега, то при всяка мимика, изискваща активност в засегнатата част – челото, той ще изпитва чувство на дърпане и дискомфорт.

От съвместния анализ на ангажираните по делото гласни доказателства, събрани чрез разпита на свидетелката М. К.а – съпруга на ищеца, които съдът цени с оглед възможната нейна заинтересованост от изхода на спора, тези на свидетеля П.П. и заключението по СПЕ, което съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно дадено, се установява, че в първия месец след като се е прибрал в дома си след болничния престой, ищецът е изпитвал сериозни по интензитет болки в наранените области. Лежал е единствено по гръб, тъй като е изпитвал страх, че при обръщане настрани ще нарани главата си с оглед получената разкъсно-контузна рана. В първите няколко дни е бил обслужван изцяло от съпругата и по-малкия си син. Отказвал е да се храни. Било му е забранено да използва компютър, телефон, да чете книги и да гледа телевизия. Силно е ограничил комуникацията си с други хора, вкл. и със споменатите членове на семейството му. Когато били премахнати поставените му превръзки, видът му е бил силно загрозен, включително и поради дълбокия белег от разкъсно-контузната рана на челото. След произшествието ищецът от деен, весел, амбициозен човек, включително и целящ кариерното си израстване, е станал пасивен, неспокоен, сприхав и дори е обмислял смяна на работното си място. След като се е върнал на работа на летище „Варна“, където е работил като началник на летищния координационен център и задълженията му са включвали комуникация с голям брой хора, е криел белега с шапка и лента.

Произшествието и последиците му са довели до продължаващ психологичен дискомфорт от общуване за ищеца, негативно отношение към външния му вид като обезобразен, силно понижение на самооценката и самочувствието му, самоизолация, притеснение и тревожност при социално представяне, социално взаимодействие и трудова дейност, основана на общуване. Всичко това се преживява на фона на хронифициращ стрес (дистрес) с формирана емоционална психотравма. Наблюдава се също скрита депресивност, проявяваща се на моменти в импулсивни гневни реакции, които ищецът владее много добре. Въпреки че е взел живота си след инцидента в свои ръце, е останал емоционален компонент, свързан с преживения шок, страх, вкл. и за семейството му, за справянето с който, според вещото лице, при желание от негова страна, ищецът може да работи с психотерапевт.

Доколкото, видно от полица № BG/02/120000734279 към датата произшествието, за лекия автомобил „Пежо 206 ЦЦ“, рег. № ***** е била

налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, с период на покритие 12.03.2020 год. – 11.03.2021 год., сключена с ответното дружество, ищецът е отправил към последното извънсъдебна покана за заплащане на застрахователно обезщетение съгласно чл. 380 КЗ. Доказателства за заплащането на такова не са представени по делото.

Във връзка с релевираното в отговора на исковата молба възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца чрез непоставяне на обезопасителен колан при пътуването му с автомобила, от заключенията по първоначалната САТЕ, СМЕ и КСМАТЕ се установява, че автомобилите „Хюндай Теракан“, модел и модификация като на процесния, са окомплектовани от производителя с четири броя триточкови обезопасителни колана и един брой двуточков такъв за пътуващия в средата на задната седалка. Фактът, че мястото, на което е стоял ищецът - дясната част на задната седалка на автомобила, е било снабдено с триточков колан се потвърждава и от повторната САТЕ, заключението по която съдът кредитира единствено в частта му по т. 4, доколкото отговорите на другите три въпроса отново изискват съвместният анализ на данните за произшествието от вещо лице автоексперт и вещо лице медик. Съобразно характеристиките им, коланите предотвратяват удари на тялото на препасания в предноразположени детайли на автомобила. При странично въздействие върху тялото обаче, те не са толкова ефективни, поради което в страничните елементи от конструкцията на автомобилите се вграждат предпазни завеси и противоударни въздушни възглавници, които се задействат при екстремни ускорения. Въпреки обезопасителното си действие, коланите не ограничават свободата на движение на крайниците и главата на препасания. На база тези констатации и механизма на ПТП, в становището си, вещите лица по първоначалната САТЕ, СМЕ и КСМАТЕ се обединява около позицията, че уврежданията на ищеца са могли да бъдат получени и при поставен предпазен колан.

Въз основа на горната фактическа установеност, настоящият състав на Варненски окръжен съд формира следните правни изводи:

Предявеният иск черпи правното си основание от чл. 432, ал. 1 КЗ.

С оглед представеното по делото искане за изплащане на застрахователно обезщетение от ответното дружество по чл. 380 КЗ, съдът преценил иска за допустим.

Основателността на прекия иск на увредено лице срещу застраховател за обезщетяване на претърпените в следствие на ПТП вреди предполага установяването при условията на пълно и главно доказване от страна на ищеца наличието на валидно застрахователно правоотношение, настъпване на застрахователно събитие, представляващо покрит риск по застраховка гражданска отговорност, претърпяването на вреди, които са резултат от виновното поведението на застрахования водач, както и обосноваване на

техния размер.

В тежест на ответника, съгласно правилото на чл.154 ГПК, е да установи, че е изпълнил изцяло задълженията си, произтичащи от застрахователния договор, както и всички релевирани в отговора на исковата молба възражения, включително и това за съпричиняване на вредата.

Наличието на валидно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по отношение на лек автомобил „Пежо 206 ЦЦ“, рег. № *****, по което застрахователят ответник се е съгласил по обезщети вредите, причинени на трети лица при управлението на превозното средство, се доказва от представената по делото полица № BG/02/120000734279.

От заключенията по първоначалната САТЕ, СМЕ и КСМАТЕ, в кредитираните им части, се установи настъпването на вредоносно събитие, представляващо покрит застрахователен риск с оглед разпоредбата на чл. 477, ал. 1 КЗ, и причинно-следствената му връзка с неимуществените вреди, доказани по вид и интензитет посредством заключението по СПЕ и събраните по делото гласните доказателства.

Вината съгласно чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното. В настоящия случай не бяха представени доказателства, оборващи тази презумпция по отношение на поведението на водача на лекия автомобил „Пежо 206 ЦЦ“, довело до настъпване на произшествието.

Така като доказани се преценят всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане по чл. 45 ЗЗД, в резултат на което е възникнало и задължението на ответника като застраховател да обезщети вредите, настъпили в резултат на поведението на виновния водач при управлението на застраховано от него МПС.

Доказването на иска по основание създава необходимостта от определяне на справедлив размер на дължимото обезщетение от страна на съда съгласно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД. Това действие следва да предхожда и преценката на съда за прилагане или не на намаляването на размера на обезщетението с оглед направеното от ответника възражение по чл. 51, ал. 2 ЗЗД.

Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени в Постановление № 4/23.12.1968 год. на Пленума на ВС и множество решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК, понятието "справедливост", вложено в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД досежно определяне на размера на дължимото обезщетение, не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на конкретни обективно съществуващи в действителността обстоятелства. За да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят характера и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, допълнителното влошаване на здравето на пострадалия; загрозявания и др., дали същите

продължават или са приключили, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

В настоящия случай, наред с вида на претърпените наранявания, продължителността на оздравителния период и създадените по време на него неудобства за ищеца, от съществено значение за преценката на съда при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди е полученият вследствие на произшествието белег на темето и челото на ищеца. Неговият размер, невъзможността за цялостното му скриване чрез средствата на пластичната хирургия, както и непрестанният физически дискомфорт, който ще създава на ищеца при мимики с мускулите на тази част на главата поради опъването на кожата в засегнатата област, ще оказват сериозно негативно влияние върху живота на ищеца до неговия край. Нещо повече, освен до промяна на физическо ниво, загрозяването е довело и до промяна на ищеца на емоционално ниво, като той е загубил увереността си при комуникация с околните, спокойния си и весел нрав, амбицията за кариерно развитие. Въпреки силния си характер и данните, че е продължил живота си след произшествието, натрупаната емоционална травма е породила и необходимостта от последваща работа с психотерапевт за нейното преодоляване. На база така изложеното, както и при съобразяване на икономическата конюнктура в страната към момента на постановяване на настоящия акт и съдебната практика по сходни казуси, съдът формира извода, че справедлив размер на обезщетението се явява сумата от 50 000 лв.

Същата не следва да бъде намалявана поради неоснователността на възражението за съпричиняване на резултата от произшествието, тъй като не беше доказано, че ищецът е бил без поставен предпазен колан по време на настъпването му. Във възприетите от съда заключения по първоначалната САТЕ, СМЕ и КСМАТЕ, в кредитираните им части, еднозначно беше посочено, че претърпените наранявания са могли да бъдат получени и при поставен обезопасителен колан.

Така, доколкото размерът на претендираното обезщетение – 40 000 лв. е по-нисък от възприетия от съда за справедлив такъв – 50 000 лв., предявеният частичен иск следва да бъде изцяло уважен.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, разноси са дължими единствено в полза на ищеца. С оглед възражението на ответната страна за прекомерност на възнаграждението на ищцовия адвокат, съдът намаля същото до нормативно предвидения размер от 5520 с ДДС. Освен него, на ищеца следва да бъдат присъдени и разходите за заплатена държавна такса и възнагражденията за изготвяне на заключения по СМЕ, СПЕ, САТЕ, КСМАТЕ или общо сумата от 8291 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 **да заплати на А. И. К.,** ЕГН *****, с адрес: гр. ***** **сумата от 40 000,00 лв. /четиридесет хиляди лева/**, предявена като частичен иск за сумата от общо 100 000,00 лв. /сто хиляди лева/, представляваща застрахователно обезщетение за претърпени от А. И. К. неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 24.10.2020 год. на АМ „Хемус“, км. 362+590 по вина на водача на лек автомобил „Пежо 260 ЦЦ“, с рег. № *****, застрахован по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите от „ЗД „Бул Инс“ АД, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 21.03.2022 год. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 432, ал. 1 КЗ.

ОСЪЖДА „ЗД „Бул Инс“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 **да заплати на А. И. К.,** ЕГН *****, с адрес: гр. ***** **сумата от 8291,00 лв. /осем хиляди двеста деветдесет и един лева/**, представляващи съдебно-деловодни разноски, сторени в настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Варненски апелативен съд в двуседмичен срок от получаването му от страните.

Решението да се обяви в регистъра по чл. 235, ал. 5, изр. 2 ГПК.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____